

Jézus Urunk 2019. nagyböjti tanításai

1. tanítás

2019. március 8.

Jézus Krisztus Urunk:

Köszöntöm testvéreimet a mai napon, a bűnbánat első golgotai tanításán.

S köszöntöm mindazokat, akik ma lélekben vannak jelen, s kísérték el benneteket e fájdalom, szenvedés Golgotáján.

A mai nap tanítása felétek nem volt ismeretlen, hisz már az évek folyamán hallottátok, hogy, ugye, úgy jön, hogy: Kérjétek, és adnak. Keressetek, és találtok. Zörgessetek, és ajtót nyitnak.¹

Ehhez azt tudom mondani: mintha egy felajánló imádságot végeznétek el, mert a kéréseiteket is az ima révén elhelyezitek, ami által a kegyelem ajándékát kaphatod. Majdan jön, hogy az imádságban, ugye, van, ahogy most mondod: Keressetek, és találtok. De hogyan és mit, és miképpen végzitek el? Zörgessél, hogy ajtó nyíljon számodra, de nem mindegy, hogy milyen ajtó, hogy hova és miképpen szeretnél menni vagy jutni. Ezeken is el lehet gondolkodni a felajánlás, meghallgatás és a kegyelem-ajándék jelenlétének működésében.

Hisz sokan azt hiszitek, hogy ha csak erről beszéltem, hogy „kérjétek”, akkor ez hogyan történik meg a meghallgatásban.

Ugye, rövid volt ez a tanítás, de a mai tanítást is szinte három részre lehet bontani, mert az első része, ez, mondhatod, hogy a felajánlás részében van jelen szívedben, lelkedben, amit elhelyezel, mert kérsz, keresel, zörgetsz.

Majd jön a második része. Hogy is van az jelen?

Mikor kérnek tőled, a gyermek vagy a fiú, mindegy, hogy hogy mondod, a sajátod, kenyeret, te nem követ adsz neki! És mikor azt mondja, hogy halat kér, akkor nem kígyót adsz kezébe, hanem megadod azt gyermekednek, amit kér, s amire szüksége van. Ez megint azt tükrözi számotokra, hogy jelen van a szeretet a kegyelem működésével, mert a gyermek, ha kér, akkor megadod számára azt, amire szüksége van, és amire vágyakozik. És ehhez a részhez tartozik még az is, habár ti, ugye, rosszak vagytok, de mégis jót tudtok cselekedni. Hát mennyivel többet tud adni számotokra a Mennyei Atya, akik szívből kéritek, hogy meghallgasson.

Fontos ezen elgondolkodni, hogy van-e benned olyan a felajánló kérésedben, amiért Hozzá fordulsz, és bízol abban, hogy amit kiadsz szívedből, lelkedből a felajánló kegyelemhez, hogy meghallgatásra talál. Mert ez mind-mind szinte egy imádság a mindennapokban, hogy hogyan és miképpen tudom elfogadni, s az

¹ A mai napon a Golgota előtti tanítás a következő volt: *Bizalom az imádságban* (Mt 7,7-9).

elfogadás által szeretetre váltani, és a szeretet, ha jelen van, hogyan működik rajtunk és bennünk, hogyan tudom árasztani önmagamból mindazon felé és azok felé, akiknek szükségük van erre a szeretetre a kegyelem jelenlétével. S akkor érzed azt, hogy ez a második rész is szinte olyan – mert az elsőben mondtam, hogy legyen felajánlás az elhelyezésemben; a másodikban mondhatod azt, hogy: „Kérek, és cselekszek, és teljesítem. S utána megpróbálok jót cselekedni, és adni.”

S akkor jöjjön a harmadik része, amely arról szól: Ugyan mi, habár rosszak vagyunk, mégis tudunk jót cselekedni, adni. És mennyivel jobbat tud adni a ti Mennyei Atyátok, ha bizalommal fordultok Hozzá, és kérlelitek Őt! Mert ahhoz csak meg kell nyitni szívedet, és a szív szeretetének felajánlásával kéred a segítségnyújtáshoz, a működéshez.

S akkor, ugye, még van az az apró, kis szakasz, amiről az van jelen, hogy ha te, te vagy te, testvérem, azt akarod, hogy hogyan bánjanak veled az emberek, a felebaráti társaid, a szeretetben élők, akikkel jelen vagytok a mindennapokban, akkor te is, testvérem, add meg mindazt, amit te elvársz. Mert ha benned van, hogy: Én várom, hogy talán tisztelettel legyen irántam, talán felismerjen, talán elfogadjon, talán szeretetben élhessünk, talán tudjunk egymásért imádkozni, talán tudjunk egymásnak segíteni, akkor, ha én ezeket valahol úgy a bensőmben várom, hogy megkaphassam, tehát velem cselekedjék, akkor nekem is ugyanígy kell hozzá fordulni, mert nemcsak én várhatok, nekem is adnom kell szívből és szeretettel, mert akkor működik a kegyelem, ha együtt van jelen ez a mai tanítás, egyben, számotokra. Mert akkor érzed azt, hogy ez valóban egy felajánló imádság kérésével, fohászával, elhelyezésével a meghallgatásában, segítségnyújtásában jelen van mindaz, amire szükségem van, és amire vágyakozom.

Ugye, milyen szépen össze lehet kötni az egészet egy csokorba, mint mikor egy virágcsokrot készítesz, és raksz bele többféle virágot, mert megférnek együtt, és mikor kész, akkor még gyönyörködsz is benne, hogy mily csodálatos a szemnek és majd a szívnek, akit megajándékozol vele, vagy akinek hálából helyezed el. S olyankor érzed azt, hogy milyen jó, hogy tudunk egymásra tekintettel lenni, egymásra figyelni, és egymásra számítani, amikor fontos az eggyé válás a kegyelem szeretetében.

És ma miről szólt felétek kiválasztott Mária testvérem?

Eljött számotokra a bűnbánat-idő. A bűnbánat-időt is komolyan kell venni, még akkor is, ha úgy érzed, hogy „nem vagyok talán olyan erős, hogy én egy önfelajánlást helyezek el, de komolyan veszem a bűnbánat-időszakot, s a bűnbánat-időben megpróbálok többet adni és tenni önmagam ereje által a felebarátom és a testvérem felé.”

„A felebarátom és a testvérem felé” – többen beletartoztok a felismerés által, hisz, ugye, ide lehet mondani a szeretteinket, a barátainkat, az ismerőseinket, a rokonainkat, a szomszédainkat, a gyermekeinket, unokáinkat. Hisz, ugye, milyen szépen fel lehet sorakoztatni, hogy a felebaráthoz és a testvérhez hogyan és

miképpen kapcsolódik a jelen, a mindennapi élet felismerésében, működésében, jelenlétében és egyé válásában?

Érezni kell, hogy ha rövid is a tanítás, de a tanításnak mondanivalója van, amin el lehet gondolkozni, amit szívedbe lehet zárni, amiből erőt meríthetsz, és amibe belekapaszkodhatsz akkor, amikor talán valamiért nehéz a mindennapi életed, mert a hited, a reményed, a szereteted és a kegyelmed ezt tükrözi számokra és számotokra, hogy nem vagy egyedül, mert van testvéred, akihez, ha bátran fordulsz, nyitottan, őszintén, szívből és szeretettel, bizalommal, akkor az biztos, hogy meghallgatásra talál, és működik a meghallgató kegyelem, ajándék, erő, ami által érzed, hogy: „Valóban, én is e földi életemben egy testvér vagyok, aki lehet, hogy csak egy kicsi porszemben elevenedek meg, de ez a porszem nem veszik el, ez a porszem felismerhetővé vált, és a felismerettségével elindulhat a meghívásban, a küldetésben és a követésben.”

És akkor ennek a tanításnak a legeslegutolsó mondata, ugye, így szól: ez a tanítás a Mózes-i törvény által és a próféták által van jelen számotokra.

S akkor ezeket mind fel lehet ismerni, tudni kell elfogadni, e szerint élni és cselekedni, s akkor a kegyelem összeköt, amit komolyan veszünk, megengedjük, hogy működjön rajtunk és bennünk, és megadja számunkra e bűnbánat-időben is, hogy mire van szükségem, hogyan és miképpen szeretném kialakítani az életemet, és mit tudok tenni, adni e bűnbánat-időben, amelyet komolyan veszek, és figyelek rá. Mert a *Hegyi beszéd* tanítása – hisz tudjuk, a bűnbánat-idő, az először így, az eleji részekben a *Hegyi beszédet* adja, hisz az első nap is ezt tükrözte számotokra, ma szintén ez van jelen számotokra, de jelen volt a tegnapi napban is a *Hegyi beszéd* tanításai, hisz tanítványaimnak is így adtam tanításomat, hogy felismerjék, elfogadják, szívükbe zárják, és ez által működjenek a mindennapi életben. Most a jelenben nektek is ezt adom, a *Hegyi beszéd* tanítását, hogy ti is felismerjétek, elfogadjátok, szívetekbe zárjátok, hogy működhessen rajtatok, bennetek, és vezessen e meghívott bűnbánat időszakában az úton.

És így áradjon reátok kiválasztott Mária testvérem által áldásom a bűnbánat első Golgotáján, ami számotokra az imádságot, a felajánlást, a kegyelmet adja, mert ezek, ha jelen vannak, és szívedbe zárod, működik rajtad és benned, akkor könnyebb a felismerés, az elindulás a meghívásban.

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek.

A Szentlélek kegyelme áradjon reátok, töltse be szíveteket, lelketeket, hogy működhessen rajtatok, bennetek, hogy felismerjétek a bűnbánat-idő meghívását, kegyelmét, működését, ami által tudod, hogyan és miképpen alakítsad ki a mindennapi életedet e jelenben, amely a komolyságot tükrözi számotokra aéréshez, a fohászhoz, a felajánláshoz és a meghallgatásához.

Jelen lévő testvérek:

Dicsőség Neked, Istenünk!

2. tanítás

2019. március 15.

Jézus Krisztus Urunk:

Köszöntöm testvéreimet a mai napon, akik elfogadtátok hívásomat, és elzarándokoltatok, hogy a mai nap szeretetének ünnepében, a fájdalom, szenvedés második Golgotáján a bűnbánat-időben eggyé váljatok a kegyelem tanításával, hisz a mai nap felétek a tanításom, ami arról szólt a *Hegyi beszédben*, hogy tanítványaimnak mondom: Legyetek irgalmasok, mint amilyen irgalmas a Mennyei Atya.²

Sokan és sokan az irgalmasságot nem a szerint értitek, érzitek, ahogy ez jelen van. Az irgalmasság a szeretetében nemcsak azt jelenti, hogy megpróbálok egyszerű lenni, hanem az egyszerűségben együtt érző a felebarát és a testvér felé, hogy az irgalmasságban felismerhessék, hogyan és miképpen működik rajtam és bennem az Atya szeretete az irgalmasságban.

De ez a tanítás nemcsak az irgalmasságról szól, hogy hogyan és miképpen működik rajtad és benned, hogyan és miképpen fogadod el a felebarátodat és a testvéredet, hanem ez a tanítás arról is szól, hogy ne ítélezzél, akkor feletted sem ítélezznek; ne mondj ítéletet másra, akkor reád sem mondanak ítéletet.

Ugye, az ítélet szó, arra azt mondjátok, hogy kemény, hogyan és miképpen kell ezt is értelmezni?

Ehhez az tartozik, hogy oly könnyedén, néha, nem is figyelitek azokat a szavakat, amelyek elhagyják ajkatokat, s olyan hamar tudtok ítéletet mondani egy másik testvér, felebarát felett! S akkor elgondolkodva, elszomorkodva, hogy: „Valójában most én ezzel az ítélettel talán megbántottam valakit? Talán nem jól cselekedtem?”

Ezen el lehet gondolkozni a mindennapi élet jelenlétében. Hisz vegyük csak ezt a helyet, ahol jelen vagytok. Hányszor és hányszor hallottátok már ti saját magatok a megtapasztalásokban, hogy olyanok mondanak reátok ítéletet az ítékezésben, akik még soha nem voltak e helyen. Jobban tudják, hogy mi történik ezen a helyen, mint az, aki, szinte mondhatjuk azt, Mária kiválasztott testvér mellett szinte itt lakik, mert az engesztelési napokon is egyek vagytok. Ehhez azért mondom az ítéletet, hogy ítélezzni – ne tegyük meg. Mert lehet, hogy könnyedén kimondjuk az ítéletet, de eljön az az idő, amikor azok felett is ítélezznek, akik könnyedén másokat megítéltek. Hisz nem ismeretlen ez a tanítás szintén számotokra, már megtapasztaltátok, az ítéletben néha a másik felebarátodat, testvéredet is könnyen ajkadra veszed, könnyen mondasz rajta és felette ítéletet, nem mérlegeled, nem tapasztalod meg, hogy ezzel talán megbántod, talán fájdalmat okozol, talán elcsügged a szomorúságában, s ilyenkor az ítélet a megítélését vetíti felétek és reátok. És ha már irgalmassá válok – hisz a tanítás első része, első szakasza az irgalmasság volt –, akkor megpróbálom a fele-

² A mai napon a Golgota előtti ajándék-tanítás a következő volt: *Az ellenség szeretete* (Lk 6,27–36).

barátomat, testvéremet elfogadni, de nem úgy, ahogy ti gondoljátok a földi nyelv használatában, hogy azt mondjátok: irgalmas szamaritánus.

Igen, vannak ilyenek is, de itt most nem ez volt felétek a tanítás, hanem az, hogy legyetek irgalmasak, ahogy a Mennyei Atya is irgalmas.

Ugye, Ő, ha valami rosszat elkövettél, és felmérted önmagadban, és eljutottál egész addig, hogy „én erre most bocsánatot kérek”, akkor az Atya meghallgat, az irgalmasságában bocsánatot ad. Mert, ugye, ennek a tanításnak a harmadik része pont erről szól, hogy: Bocsássatok meg, és akkor nektek is megbocsájtanak. De amíg te, testvérem, nem tudsz önmagadba figyelni, nem tudod megnézni azt önmagadban, hogy „hogyan és miképpen tegyek bocsánatot a felebarátom, a testvérem felé, a szeretteimben vagy a családban”, akkor hogyan várjam azt, hogy nekem megbocsásson? Hisz a bocsánatkérésben nem csak az tartozik, hogy talán könnyedén kiejtem azt: „Ó, bocsáss meg!” Annak súlya van a cselekedetekben, hogy a bocsánatkéréssel a cselekedetben hogyan vagyok tovább jelen a mindennapi életemben. Mert a bocsánatkérés, ez így működik a körforgásában, hogy előbb én adok ki önmagamból, ugye, a cselekedetek, a bocsánatkérésében, a felismerésében, és akkor, ha én ezt megteszem, akkor várhatom, hogy nekem is megbocsájtanak. És néha oly könnyedén, a mai nyelv használatában, így mondom nektek, megsértődtek; néha csak egy szó, amelyet hallasz, nem mérlegeled, könnyebb az, hogy így teszek: „Hm, hát mit nekem! Hát megsértett!” S ezzel kinek teszek jót? Kivel duzzogtok? Kire nem figyeltek? Eljutsz egészen addig, hogy ezért is lehet, hogy bocsánatot kellene kérni. Mert a felebarátot és a testvért így tudom elfogadni a tanítás által, szívem szeretetével a felismerésben és az elfogadásomban.

Ma könnyű, kicsi, rövid ez a tanítás, ahogy a ti szavakat használva, hisz ahogy végigmentek rajta, az *Írásban* lehet, hogy csak ennyit láttok, ha magatok elé vetítitek. De ha megnézik már a szavakat, amely kialakítja számotokra a mondatot, és minden szónak van jelentősége, minden szóba bele lehet kapaszkodni a felismerésben és az elfogadásban, akkor talán nem ilyen kicsinek fogjátok érezni és érzékelteni, hanem felismeritek a szó mondanivalóját az elfogadásomban, a cselekedetek tételében és a felebarát felé a testvéremben. Hisz Én, Jézus Krisztus uratok a tanításomat mindig úgy adom felétek, mert ennek a tanításnak is van a bevezető részének mondata, hogy te is, ha elvárod, hogy veled hogyan bánjanak az emberek a felebarátban, akkor ezt neked is ugyanúgy kellene tenni. Ez nem csak egy oldalról működik, hogy én várok, mert mondhatom azt, hogy hát én ki vagyok, ugye? Holott el kell gondolkodni, hogy ki van még mellettetek, és kitől hogyan fogadom el a cselekedeteket, hogyan kapaszkodom beléje a felismerésben, a segítségnyújtásában. Mert ha én azt mondom, hogy várok, hogy velem hogyan bánjatok, akkor ugyanez megy visszafelé, felétek, és kölcsönössé válik ez a csodálatos szeretet a tanítás működésében. S akkor tudtok egymásra szeretettel figyelni, és nemcsak a szerint: „Hát, ha ő talán köszön nekem, akkor én visszaköszönök. De ha ő nem köszön, akkor én hogyan köszönjek?

Hát csak már én nem fogok megalázkodni! Talán nem leszek irgalmas! Hát majd én kivárom, hogy velem hogyan cselekszenek. És majd csak az után...”

Épp erről beszélek a tanításban: ne csak az legyen előtted, hogy te, testvérem, mit vársz önmagad számára, hanem te mit tudsz nyújtani? Mert a szeretet ezt tükrözi számotokra.

Akkor van ennek a tanításnak még egy utolsó szakasza, hogy ha adtok, akkor ti is kaphattok, de nem mindegy, hogyan és miképpen. Mert hogy is van a tanítás szakasza?

Ha adtok, akkor ti is kaphattok: jól megtömött, megrázott, csordultig. Öletekbe mérik, mert amilyen mértékkel ti mérték, számotokra is legalább olyan-nal mérnek.

S ez a tanítás mit nyújt ismét számotokra?

Ha csak magadból indulunk ki, hogy: „Én mire vagyok képes? Mit tudok nyújtani a felebarátomnak, a testvéremnek, a szeretteimnek a családban, az adakozásban, a megbocsájtásban, az odafigyelésben és a segítségnyújtásban?” Mert nem mindig arra kell gondolni, hogy ha adok, akkor az kézen fogható ajándék legyen, amit átnyújtok. Adni lehet szívből a felismerés szeretetével, a kegyelem működésével és az eggyé válás elfogadásával. És hogy ha ezek jelen vannak a mindennapi életetekben, akkor tudjátok igazából elfogadni a felebarátot, a testvért, a szeretteiteket a családban, és bárkit, aki esetleg közel áll hozzád. De nemcsak azokkal kell kialakítani a kapcsolatot, hanem a felebaráti testvériségben, ahogy itt is megjelentek, és tudtok örülni egymásnak a felebaráti szeretetben, hogy: „Ismét egyek vagyunk! Ismét itt vagyunk. Örülünk. Tudunk figyelni egymásra, ha kell, tudunk segíteni egymásnak, ha kell, tudunk egymásért imádkozni, ha tudunk, kérhetünk egymásnak kegyelmet a felajánlás által, ha kell, adok önmagamból, az én szeretetemet, a megbecsülést, a tiszteletet.”

Ugye, milyen egyszerű kis ajándékot is lehet adni! És ha én így adom az én mértékemet, akkor én ebben a mértékben várhatom. És akkor lehet, hogy érzem, hogy megtömött, megrázott, csordultig van jelen. S ezek mind kegyelmek és ajándékok, ami összeköthet bennünket, a mai ember életét. Hisz zavaros a világ így is, nem kell még ezt nektek felülmúlni az indulatokkal, a haraggal, a gyűlölettel, a kapzsisággal, a féltékenységgel, mert akkor már nem vagytok irgalmasok, mint ahogy a Mennyei Atya irgalmas, akkor már nem működik bennetek, hogy „talán nem ítélek, hogy felettem se ítékezzenek”, akkor már: „Talán nem tudok megbocsájtani, akkor én hogyan várjam a megbocsájtó kegyelmet? Akkor talán már nem tudok adni, akkor mit várjak én a bizonyágtételemben?”

Ugye, egyszerű a tanítás, ha rövid is, de van neki mondanivalója minden szóban, amelybe belekapaszkodhattok, ami által megerősödhetek, s ami által kegyelmet kaphattok. Mert, ugye, a bűnbánat első tanítása is így jött felétek és hozzátok, hogy: KérjeteK – adnak nekteK. KeresseteK, és találtok. ZörgesseteK, és ajtó nyílik. Ma azt mondom felétek: Legyetek irgalmasok, mint ahogy az Atya irgalmas. Ne ítékezzeteK, akkor feletteteK se mondanak ítéletet. Bocsásatok meg, akkor nekteK is megbocsájtanak. És ha adtok, akkor ti is várhattok, és

kaphattok. Mert ezek a tanítások a *Hegyi beszéd* tanításából vannak kiemelve számotokra a felismeréshez és az elfogadáshoz, ami által haladtok a mindennapi élet-útpályán a meghívásban, a küldetésetekben és a követésetekben.

Ez által áradjon ma reátok kiválasztott Mária testvér által áldásom. A mai áldásom az irgalmasságában lesz jelen, hogy töltse el szíveteket, lelketeket, egész lényeteket. Ez az irgalmasság a szeretetével, amelyet ma Én, Jézus Krisztus Uratok úgy árasztok felétek, hogy felismerésben részesüljete a kegyelem tanításában, hogy „elfogadom, szívembe zárom, és én is szeretném gyakorolni az irgalmasságot, hogy ha nem is tudok teljesen olyanná válni, mint az Atya a Mennyei Atyában, de elindulok az úton a küldetés követésében”.

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek.

A Szentlélek kegyelme áradjon reátok, töltse el szíveteket, lelketeket ma az irgalmasságom szeretete, ami által felismeritek e tanítás mondanivalóját a cselekedetetekhez a mindennapokban, a mindennapokhoz.

Jelen lévő testvérek:

Dicsőség Neked, Istenünk!

3. tanítás

2019. március 22.

Jézus Krisztus Urunk:

{Köszöntöm testvéreimet} a mai napon, kik meghallottátok hívásomat, és a hívásban engedelmeskedve elzarándokoltatok e helyre.

Köszöntöm mindazokat, akik a mai napon is lélekben voltak jelen, s kísértek el benneteket e meghívásban, a fájdalom, szenvedés Golgotáján.

A mai nap tanításom felétek nem ismeretlen, hisz a harmadik bűnbánat-golgotai tanítás még mindig a *Hegyi beszéd* tanítását nyújtja számotokra, ami arról szól, hogy a törvény, a tökéletessége most, a jelenben, a múltban és majd a jövőben is, mert a tökéletességet tudni kell felismerni, elfogadni, és a szerint élni és cselekedni.³ Mert a mai napban azt mondtam tanítványaimnak, hogy:

– Mert azt hiszitek, azért jöttem, hogy eltöröljem a törvényt vagy a prófétákat? Mondom nektek, hogy nem. Én azért jöttem, hogy ezeket még tökéletesebbé tegyem számotokra a felismerésben, a jelenben és a küldetésben.

Mert ha valaki kihagy belőle valamit, akkor már nem a tökéletességet nyújtja számotokra, hisz nem szabad belőle elhagyni sem egy „i” betűt, sem egy vesszőt, mert akkor nincs értelme a mondanivalónak e tanítás által.

Figyelni kell azon szavakra a tanításban, amely hozzátok fordul e jelenlétetekben. Hisz a mai tanítás kimondottan csak erről szólt röviden, hogy hogyan és miképpen kell értelmezni a tökéletességet a tanítás által. Mert ha

³ A mai napon a Golgota előtti ajándék-tanítás a következő volt: *A törvény és a próféták* (Mt 5,17–20).

felismeritek, és a szerint cselekszettek, és ha úgy tanít valaki valakiket az emberekben, hogy megtartja a parancsok tökéletességét, az nagy lesz a Mennyek Országában. De ha valaki a parancsokból elhagy, kihagy, és a szerint tanítja az embereket, az kicsivé válik a Mennyek Országában. Mert érezni kell, hogy a tökéletesség megadja mindazt, amire vágyakoztok, és amire szükségetek van a mindennapok jelenlétében a felismeréshez és az elfogadásához.

Hisz ezt a tanítást lehet így is értelmezni, hogy elővesztek egy *Evangélium-részletet* a tanításban, és az *Evangélium-részletet* nem a tökéletességében próbáljátok átadni, hanem a saját szavatok és a saját ínyetek kedvére alakítsátok. Akkor ez már nem a tökéletességet próbálja nektek tükrözni, hanem abban már változnak: lehet, hogy kihagytuk az „i” betűt és a vesszőt, de helyette más valamiket helyeztünk bele, s ez már nem azt tükrözi, nem azt mondja el, ami a tanítás tökéletességét nyújtja számotokra.

Figyelni kell mindig arra, hogy a tanítások hogyan és miképpen vannak jelen, hogyan, miképpen szól a tanítványokhoz és a nép sokaságához a felismerés részében.

Hisz rövid ez a mai tanítás is, amely felelevenedett számotokra a mai napban. De ahogy végigmentek, szintén gondolatban, a mondatokon, és kicsit elmélkedtek róla, akkor rádöbbszettek, hogy minden mondathoz még hozzá lehet egy másik mondatot fűzni a felismerésben és a tökéletesség jelenlétében az elfogadásában. S akkor érezzük azt, hogy nem veszünk el a többiek között, hanem megmaradunk a tökéletes tanítás részében a felismerésben, a küldetésben és a követésünk részében. Hisz a *Hegyi beszéd* tanításában többször és többször ilyen rövid tanítást adtam számotokra.

Hisz, ugye, hogy van?

Keressetek, és találtok. Kérjétek, és adnak nektek. Zörgessetek, és ajtó nyílik számotokra. Ezeket is mind-mind meg kell élni, fel kell ismerni, s tudni kell elfogadni és a szerint cselekedni.

Majdan jött a második tanítás is, ami szintén a *Hegyi beszéd* tanításában, hogy hogyan fogadod el a jelent a felismerésedben, a segítségnyújtásodban.

Ma pedig a tökéletességet, a tanításból, emeltem ki számotokra, hogy ez a tökéletesség mutassa meg, milyen fontos minden tanítás, amely megjelenik az életetekben a felismerés, küldetés, követés részében, ami által haladtok a meghívásban. Mert a meghívásban jelen vannak a tanítások, és a tanításokban, a felismerésekben tudsz belekapaszkodni, tudsz erőt gyűjteni, tudsz felismerni, és majdan a szerint cselekedni. De amikor nem ismered a tanítást, csak tudod, hogy „talán ez a tanítás ismerős, de nem vagyok benne biztos, hogy nekem ez tud mondanivalót nyújtani”, akkor az ilyenbe nem szabad belefogni, hogy tanítod az embereket, mert akkor már a parancs a tanítás törvényében talán nem úgy tükrözik számotokra, ahogy az először meg van adva. Itt figyelni kell mindarra és mindahhoz, aminek részeseivé válunk, ami által haladunk a mindennap útjában, a meg-

hívásunkban, a küldetésünkben és a felismerésünkben, hogy: „Veled együtt haladjunk, Uram, Jézusom, a mindennap tanításában, hisz Te vagy a Jó Pásztor, és mi vagyunk a bárányok. A bárányok figyelnek a Pásztor tanítására, elfogadják, és követik.”

Mert, ugye, a tanítványok is így fogadták el a tanításomat, ahogy megadtam számukra a jelenben.

Érezd, hogy a jelen tanítása hogyan erősít, hogyan védelmez, hogyan nyújt segítséget, hogyan tudsz belekapaszkodni, és ez által ismét megerősödve továbblépni a mindennapokban. Mert ezek a tanítások így lesznek számotokra teljesek, amikor nemcsak ezt a pár gondolatot emeled ki, hanem még tovább lépsz a felismerés küldetése révén, s így akkor tudod, hogy ez a tanítás valójában mit tükröz számotokra. Mert valóban az *Írás* úgy adatott meg, hogy jelen van benne a tanítás, s abból senki semmit ne vegyen el, de ne is tegyen hozzája. Az úgy tökéletes, ahogy meg van adva. Az úgy teljes, ahogy elolvasod. Úgy működik a kegyelem a felismerés révén, és érzed, hogy ebben a tanításban igen, van mondanivaló, ami lehet, hogy pont nekem, neked vagy neked szól. Mindenki saját maga felismeri, hogy a tanítás-, tanításokból mi az, ami neked, neked vagy neked szól a felismerés révén, s amiből erőt tudsz meríteni, mert bele tudsz kapaszkodni, és haladni tovább a mindennapi élet-útpályádon. S akkor felkészülsz arra, hogy tovább adom az emberiség felé a tanítást, de ügyelek rá, hogy se egy „i” betűt, se egy vesszőt ne hagyjak el, hanem maradjak meg a tanítás mondanivalójában úgy, ahogy tökéletes számomra, számunkra a mindennapokban, a mindennapokhoz. És akkor, ha a szerint tartom a tanítást, és a szerint adom át az emberek felé a parancs tanítását, akkor felismernek a Mennyek Országában, mert akkor nagy leszek, nagyobb leszek. De nem az leszek, aki elhagyta, és akit, azt mondják, kicsi a Mennyek Országában, szinte eltörlőd, alig felismerhető, nem érezni a kegyelmet, az ajándékot a jelenlétben.

Nekünk arra kell törekedni, hogy a tanítás tökéletes mondanivalóját a parancs tanításában adjuk tovább a felebarátnak, az embernek és a testvérnek, hogy ez után a Mennyben jutalomban részesíthessenek e kegyelem szeretetével. Mert figyeltél a tanítás mondanivalójára a felismerés révén. S akkor lesz tökéletes számotokra, hogy az *Evangelium* valójában mit nyújt, mi az, ami miatt úgy próbálom élni az életemet, hogy lássam, hogy Jézus testvére vagyok, követem a küldetésemben, felismerem, elfogadom, és az Ő tanítása szerint élek, és nem akarok semmit elhagyni, sem hozzátenni, mert én a tökéletességre vágyódom, és ezt a tökéletességet adom meg nemcsak önmagam számára, hanem mindazok számára, akikkel egyek vagyunk a jelen meghívásában, felismerésében és követésében.

S ennek reményében áradjon reátok a mai nap áldásom, amely valóban a Szentlélek tanítását, a tökéletességet próbálja nyújtani számotokra, hogy hogyan és miképpen ismerem fel, fogadom el, és megpróbálok a szerint élni a segítségnyújtásban.

Így áradjon reátok kiválasztott Mária testvér által áldásom.

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek.

A Szentlélek kegyelme áradjon reátok, töltsé el szíveteket, lelketeket, hogy működjön bennetek a Szentlélek által a tökéletesség a felismerésben, az elfogadásokban, a küldetés haladásában, a meghívásban, a mindennapokban, a mindennapokhoz.

Jelen lévő testvérek:

Dicsőség Neked, Istenünk.

4. tanítás

2019. március 29.

Jézus Krisztus Urunk:

Köszöntöm testvéreimet a bűnbánat negyedik Golgotáján, hogy elfogadtátok hívásomat, és a hívásban engedelmességgel elzarándokoltatok, hogy ez a mai nap is valóban szeretetteljes legyen az ünnepben.

De köszöntöm mindazokat, akik a mai napon is lélekben kísérik el benneteket az eggyé válás jelenlétében.

A mai tanítás az *Evangélium-részletből* az volt számotokra, amikor a kenyérszaporítás után, a viták következtében, nem jelenek meg, mert hisz életemre törtek volna. Ezért hát Galileába mentem, a többiek pedig, mivel elközelgett a zsidók sátoros ünnepe, ezért többen elzarándokoltak Jeruzsálembe, hogy részt vegyenek az ünnepen.

Ez a tanítás ma arról szól, hogy Jézus, akinek életére törnek, de mégsem fogják el, mert még nincs itt az ideje.⁴

Ugye, ahogy a bűnbánat-időben mindig előre haladunk az ünnep teljességéhez, akkor megtapasztaljuk, már nem a *Hegyi beszéd* tanítását adom számotokra, hanem már közelebb vagyunk a sátoros ünnephez, amelyre sokan és sokan felmennek ilyenkor Jeruzsálembe a zarándoklatokban, hogy részt vegyenek ezen az ünnepen. Én, Jézus Krisztus Uratok, a Mester is elzarándokolok titokban utánuk, mert nem nyilvánosan akarok megjelenni, hisz még nincs itt az Én óráim. Ezért bemegyek, ugye, a templomba, és ott tanítást adok a jelenlévőknek. És vannak néhányan, akik meglepődnek, és azt mondják:

– Nemde Ő az, akit szinte halálra keresnek? És itt van, és nyilvánosan beszél! És senki nem mondja Neki, hogy keresik? Vagy már az előljárók is elhiszik, hogy Ő lenne a Messiás? De Őt ismerjük, és tudjuk, honnan való, de a Messiást senki sem tudja, hogy honnan való.

És nem értik, hogy mégis hogyan van jelen akkor, és nem törődik senkivel, és tanítást ad Atyja házában, a templomban.

⁴ A mai napon a Golgota előtti ajándék-tanítások a következők voltak: *Jézus kerül a nyilvánosságot* (Jn 7,1–13) és *A nép találgatása Jézus kilétére* (Jn 7,25–30).

Hisz nem értették, hogy még nincs itt az Ő órája, még nem fogják el, még nem tehetnek semmit. Közeledik, hisz az Emberfia tudja, hogy mennie kell, mert közeledik az idő, de még nem jött el.

Amiről a földi életben ti is érzitek, hogy valami megváltozik, és valami közeledik felétek, de míg teljesen nem érzitek, hogy valóban működhet, és itt az idő, akkor gondolkodol, hogy hogyan és miképpen tovább. Itt is ezt tükrözi számotokra ez a tanítás, hogy Ő nem félt bemenni a templomba, nem félt nyilvánosan szólni, mert akik jelen vannak, azok hallgattak szavára, azok elfogadták mindazt, amit mondott. Itt csak azoknak volt problémájuk, akik ugyan tudták, hogy keresik Őt, de mégsem merték elfogni, hisz nem értették, hisz azt mondotta:

– Én nem Magamtól jöttem: Engem az Igaz küldött, akit ti nem ismertek, de Én ismerem Őt, hisz Ő küldött. És Ő is ismer Engem, ezért adta meg Számomra ezeket, hogy így szóljak a tanításban nemcsak tanítványaimhoz, hanem a népsokaságához is.

Mert itt már közelebb vagyunk az ünnephez. Az első tanításban még a *Hegyi beszéd* tanítását adtam, hogy: Kérjétek, és adnak nektek. Keressetek, és találtok. Zörgessetek, és ajtó nyílik számotokra. S ezeket is megvilágítottam számotokra egy kicsit más formájában, hogy jobban megérthető legyen. Majdan jött a bűnbánat második Golgotája, ami szintén még a *Hegyi beszéd* tanításához, és az irgalmasságról szól felétek, hogy legyetek ti is olyan irgalmasok, amilyen irgalmas a ti Mennyei Atyátok, akinek gyermekei vagytok, akitől ezt az irgalmaságot is meg lehet kapni, elfogadni, és szívünkbe zárni. Ez is rövid tanítás, de mégis, ha emlékeztek, három részre bontottam fel nektek, hogy jobban megérthető legyen. Majd jött a harmadik tanítás, amit szintén lehetett háromba bontani, ami pedig arról szólt, hogy: Ne ítéld meg senkit, s akkor téged sem ítélnék meg. Ne mondj ítéletet senki fölött, akkor feletted se mondnak ítéletet.

Ugye, milyen érdekes és csodálatos? Mert amit ti szeretnétek, hogy veletek elkövessen a felebarátod, a testvér, a családtagod, az ismerősöd, akkor neked is ugyanennyit kellene visszafele, legalább, nyújtani, hogy működjön a körforgás jelenléte a kegyelem szeretetében.

És ma már, ugye, a negyedik tanítást adom nektek a bűnbánat-időben, amikor már hol is vagyunk? Közel vagyunk az ünnephez, a sátoros ünnephez, amelyet még – nincs teljesen itt előttetek, de már a felé haladtok. És akkor jelen van, ugye, a Mester, akinek életére akarnak törni, de Ő nem törődik mit sem ezekkel, Ő ugyan, ha nem is a rokonokkal, ha nem is a tanítványokkal ment, egyedül, titokban, hogy ne legyen nyilvános az Ő megjelenése, de mégis, amikor bemegy a templomba, és ott tanítást ad, akkor rájönnek, hogy valahol mégis a nyilvánosságot tükrözi számotokra, nincs miért félnie, mert az *Írás* a jövendölésében be fog teljesedni: mindegy, hogy mit teszünk, és hogyan vagyunk jelen, ha eljön az a pillanat, akkor úgy is megtörténik az, amiért jöttem. De ami még nincs itt, az az idő, addig akkor adhatom a tanítást mindazok felé, akik felismerik és elfogadják, és akik a szerint szeretnének élni és cselekedni, hogy jelen van számokra e tanítás mondanivalója a felismerésben, hogy „együtt működök Jézus

Krisztus Urammal a kegyelem szeretetében, elfogadom az Ő tanításait, amivel hozzám fordul, és megpróbálok az Ő útján járni a mindennapok kegyelmének jelenlétében, s akkor fel tudom ismerni, mi az a szeretet, amely felénk árad”, amelynek most is részesei lehettetek a fájdalom, szenvedés golgotai átélésében és megtapasztalásában, hogy hogyan és miképpen van jelen, és működik rajtatok és bennetek. Mert fontos, hogy ha már közel vagyunk a sátoros ünnephez, akkor az *Írás*, a megjövendölésében érvényesül a kegyelemben. De ez mind a szeretet jelenlétében van, mert ez a szeretet, amelyet Én, Jézus Krisztus Uratok árasztok felétek, hogy ti is betöltekezzetek, megerősödjetek, és így haladjatok a mindennapi élet-útpályán.

Tehát el lehet gondolkozni, hogy ebben a tanításban is van egy kis félelem is, egy kis megtapasztalás, egy kis öröm elfogadása, amelyet összeköt a kegyelem szeretete. Mert, ugye, először jelen van, hogy kenyérszaporítás után a vitákkal vagyunk jelen. Majdan Én, Jézus Krisztus Uratok nem zarándokoltam fel az ismerősökkel, a családtagokkal, a tanítványaimmal nyilvánosan a városba, Én egyedül, szinte titokban érkeztem, hogy titokban maradjon. De nem azért, mert félttem a megjelenéstől, hanem itt ez volt a kegyelem az ajándékában, hogy hogyan és miképpen adjuk ki önmagunkból, és a szeretet hogy van jelen, és hogy működik rajtatok és bennetek, és ez a szeretet hogy fog megváltoztatni, nemcsak a külsőtökben, hanem a belsőtökben is, a szerint éltek és haladtok a mindennapokban. S akkor ti is felismeritek a Mestert, akihez tartoztok, és akit követtek, és a követésében és a küldetésében elfogadjátok azokat a kegyelmeket, amelyeket Jó Jézus Krisztus Uratok, Én árasztok felétek e jelen kegyelemben, hogy részeseivé válhassatok, hogy működhessen rajtatok és bennetek a meghívás és a küldetés, a felebaráti szeretet, amelyet árasztasz mindazoknak, akik részesülni szeretnének a ti kegyelmetekből.

Fontos, hogy ezekre tudjatok figyelni, tudjátok elfogadni és felismerni, mert a kegyelem ajándéka így elevenedik meg rajtatok és bennetek, és így hozza el számotokra ezt az örömet, mert örömmel vagyok jelen a tanításomban a résztvevők között, akik hallgattak szavamra. Mert Én, Jézus Krisztus Uratok nem a félelem révén jelentem meg Atyám házában, hogy tanítsam azokat, akik ott részt vettek, hanem oda mentem, oda mertem állni, és megadni feléjük a tanításomat, még akkor is, ha némelyek ezen megütköztek, gondolkodóba estek, és így szólnak:

– Hát Őt keresik halálra! És itt nyilvánosan beszél, és senki nem mondja ezt Neki?

Nem kellett, hogy mondják, hisz tudatában voltam. Mert tudom, hogy miért nem jöttem nyilvánosan, hanem titokban. De mégis oda mentem a többiekhez, és tanítást adtam számukra a felismerés révén, és az elfogadása révén. Mert akkor ti is, akik a mindennapi életben jelen vagytok, és azt mondjátok, felismertek, tudjátok, mi a küldetésetek a követésetek részében, és Hozzám tartozva követtek a mindennapi élet-útpályán, hogy felismerjétek tanításomat, és a tanítást szívetekbe zárjátok, hogy működhessen rajtatok és bennetek, mert a kegyelem az ajándékában így lehet teljes számotokra. És akkor örömmel és szeretettel készültök

fel a közlegő sátoros ünnepre, amelynek részeseivé válhattok a tanítások révén a megtapasztalásában, hogy valójában hogyan van jelen, és hogyan működik a mai jelenben ez számotokra, mert a kegyelem az ajándékában összeköthet benneteket, megerősíthet benneteket, és megmutathassa, hogy nem vagy egyedül, mert valaki melletted van, valaki fogja a kezedet, s valaki vezet a meghívott úton a mindennapokban, a mindennapokhoz. S akkor a nyilvános megjelenés nem azt jelenti, hogy „félelem szálla meg, és tölti el lelkemet, szívemet, hanem mellette érzem a szeretetnek a kegyelmét, a biztonságot”, amely fontos az emberi szívnek a mindennapi élet jelenlétében, a kegyelemben, hogy működhessen rajtatok és bennetek e kegyelmi ajándék, ami nem félelemmel, hanem szeretettel van jelen számotokra.

És ez a szeretet áradjon felétek e tanításból, amelynek részeseivé váltatok. Mert, ahogy így haladunk előrébb, eljön hamarosan a sátoros ünnep a kovásztalan kenyér ünnepében, s akkor már nem a nyilvánosság, de a szeretet ugyanúgy megjelenik rajtatok és bennetek.

És ennek reménye által áradjon reátok ma kiválasztott Mária testvérem által áldásom, amely betöltheti szíveteket, lelketekeket, hogy működhessen rajtatok és bennetek. És ma számotokra ezt, a nyilvános megjelenésben, a szeretetet tükrözöm, hogy ez a szeretet öleljen át, melegítsen fel, és mutassa meg számotokra a felismerést a kegyelem tanításához.

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek.

A Szentlélek kegyelme töltsön el benneteket, mutassa meg számotokra is a meghívott utat, amelyen szeretnétek haladni a felismerésben és az elfogadásban, s akkor nincs miért félelemben megjelenni, hanem érezni a kegyelmet, az örömet, a békét és a szeretetet.

Jelen lévő testvérek:

Dicsőség Neked, Istenünk!

5. tanítás

2019. április 5.

Jézus Krisztus Urunk:

Köszöntöm testvéreimet a bűnbánat ötödik Golgotáján.

De köszöntöm azokat is, akik ma lélekben kísérték el benneteket, hogy részeseülhessenek ők is nyitott szívvel a kegyelemben.

A bűnbánat ötödik Golgotájának tanítása: Én vagyok a Világosság a világosságában, s aki követ, az nem fog sötétségben járni, hanem az élet világosságát ismeri fel, fogadja el, és megpróbál a szerint élni és cselekedni.⁵

Én, Jézus Krisztus Uratok a Világosságról adtam felétek a mai tanításomat, hogy ha hiszel és bízol az Én jelenlétem szeretetében, akkor felismered a fény

⁵ A mai napon a Golgota előtti ajándék-tanítás a következő volt: *Jézus tanúsága önmagáról* (Jn 8,12–20).

világosságát, és e szerint haladsz az élet útpályáján a felismerésben, a követésedben és a küldetésedben. Majdan itt, ahogy jelen vagyok a templomban, és tanítok, megkérdezik Tőlem, ugye, a farizeusok és a zsidók, hogy:

– Te Önmagadról teszel tanúbizonyságot. A Te tanúbizonyságod így nem érvényes.

Jézus Krisztus Uratok, a Mester így szól felénk:

– Az Én tanúbizonyságom érvényes még akkor is, ha Önmagamról adtam a tanúbizonyságot, mert Én tudom, hogy honnan jöttem, és hova megyek. Ti pedig az ember életével éltek, figyeltek, megtapasztaltok. De Én nem mondom ítéletet senki felett, de amit kijelentek, az igaz.

Ugye, itt megint meglepődve, hogy valójában ez mit próbál számotokra nyújtani, hogy az Én tanúbizonyságom érvényes-e, ha Önmagamról adom, hisz azt várták, hogy valaki még Mellettem tegyen tanúbizonyságot, akkor lesz érvényes, mert legalább kettő személy kell mindahhoz, hogy felismerjétek a tanúság, tanítás, tanúság mondanivalóját. Hisz ez a Világosságról szólt a meghíváshoz, a felismeréshez és a követés küldetésében, mert a Világosság ezt próbálja számotokra nyújtani, hogy felismerd mindazt, amire szükséged van, ami által haladsz ezen a meghívott úton, s nem kell félned, mert már nem a sötétségben jársz, valaki melletted van, valaki fogja a kezdetet, és valaki segít.

De ezt nem mindenki a fény világosságának fogadta el, hanem némelyek úgy könyvelték el, hogy ez a tanúságtétel, amelyet önmagunkról teszünk. S ekkor mondják, hogy:

– Te Önmagadról teszel tanúságtételt?

– Igen, mert Én ezt megtehetem, mert Én tudom, hogy honnan jöttem, és hová megyek.

Most ezt hogy is értelmezzük?

Hogy Én, Jézus Krisztus Uratok jöttem az Atyától, mert az Atya küldött a világba. És megyek az Atyához, ha befejeződik Számomra is a földi küldetés, amiért jöttem. Tehát tudom, hogy honnan jöttem, és hová megyek.

De az emberek, nem mindenki tudja, hogy honnan jött és hová megy. Ezért érvényes az Én tanúságtételem, amelyet nemcsak Önmagamról teszek, hanem mindazokról, akik felismerik a meghívást a fény világosságának, követésének küldetésében, és mindazoknak, akik tudják, hogy ki vagyok, és honnan jöttem, és hova megyek, és ők is e szerint szeretnének élni.

S ekkor mit mondtam számukra még egyszer?

Hogy:

– Érvényes az Én tanúságtételem.

Mert, ugye, azt írja az *Írás*: ha két személy jelen van, és tanúskodik egy tanúságtételről, akkor az hiteles és érvényes. Tehát Én tanúskodom először Önmagamról, és majdan tanúskodik Rólam az Atya.

Akkor megkérdezték:

– Miért? Ki a Te Atyád?

S erre mi a válasz?

– Ti nem ismeritek az Atyát, mert nem ismertek Engem sem. Ha ismernétek Engem, akkor ismernétek az Atyát is.

Ugye, a meghívásban, a világosságban jelen van, hogy hogyan és miképpen haladjunk a mindennapi élet fényében, hogyan él bennünk a szeretet, hogyan fogadjuk el a felebarátot és a testvért, mert szükségünk van a fény világosságára a meghívásban. De fontos, hogy tudjunk figyelni, hogy valójában ki az Atya, akihez mi is tartozunk, akinek gyermekei vagyunk. És akkor felismerjük a meghívást a fényben és a követésben, és bennünk él a szeretet, és nem a sötétséget keressük, mert nem akarunk a sötétségben járni az életünk folyamán. Nekünk fontos az Élet fénye, világossága, amivel érezzük, hogy az Élet fényét megkapjuk, szívünkbe zárjuk, és ez által testvéreivé válunk a mindennapok jelenlétében.

Fontos, hogy ezeket felismerjük, elfogadjuk, és akkor el tudjuk fogadni egymást is, mert él bennünk a szeretet kegyelme, elfogad bennünket a felebarát és a testvér a küldetés követésében. És akkor érzem azt, hogy valóban, ez a fény a világosságában összeköt bennünket.

Mert, ugye, hogy is volt a tanítás a bűnbánat-időben?

Kérjétek, adnak nektek. Keressetek, találtok. Zörgessetek, és ajtó nyílik.

Majdan: Legyetek olyan irgalmasok, amilyen irgalmas a ti Mennyei Atyátok, mert gyermekei vagytok, és ha az irgalmasságot befogadjátok, akkor a szerint tudtok élni és cselekedni.

Majdan jött, hogy: Ha már kértetek, és kaptatok, akkor ezt szívetekbe zárjátok a kegyelem ajándékával, megerősödve haladtok az úton.

És akkor utána jött, mert ez volt a *Hegyi beszéd* tanítása, utána jön, ahogy közeledünk a bűnbánat-időben, már mindarról és mindahhoz, hogy jelen vagyok. Ugye, először Én nem zarándokolok fel a jeruzsálemi templomhoz. A családtagok, az ismerősök oda mentek, majd később Én is titokban oda megyek, de utána megjelenek, ugye, a templomban, és tanítok. És a tanításra többen felfigyelnek, és azt hiszik, hogy már az előljárók is elhiszik, hogy Én vagyok a Messiás, holott nem erről van szó, csak még nem jött el az óra, hogy kezet emeljenek Reám.

Most a mai napban a világosság van felétek nyújtva a meghívásodhoz és a küldetésedhez. Mert a világosság lényegében ezt nyújtja számotokra, hogy ha elindultok az úton, és követték. S akkor ebben a tanításban megtaláljátok mindazt, ami ismét kegyelmet ad számotokra a mai életben, e jelen életben, e zűrzavarban, amely néha körülvesz benneteket.

De hogy is mondtam már máskor?

Nem kell félnetek, nem kell csüggednetek, nem kell aggodalmaskodnotok, hanem felismerni a fényt, amely a világosságot nyújtja számotokra a meghívás küldetésében. Akkor elindulsz az úton, és akkor felismered tanításomat a tanúságtételben. Mert néha nektek is tanúságot kell tenni, nemcsak önmagatokról, hanem a felebarátról, a testvérről, vagy éppen a meghívásodról, vagy éppen a küldetésedről, hisz mindenkinek van valamilyen tanúságtétele, amelyet nem eltitkolunk, hanem kiállunk vele, és bizonyosságot teszünk róla, hogy hogyan és miképpen

haladunk e meghívásunkban az élet világosságában. S akkor felismered, hogy ki vagyok, honnan jöttem, és hova megyek; elfogadod azokat a kegyelmeket a szeretetem által, amivel megajándékozlak, amivel átölellek, felmelegítelek.

És Én nyíltan mondhattam ezt a templom kincstára mellett, mert még nem jött el az Én óráim.

Sokan azt mondjátok, hogy milyen az Én óráim?

Az Én óráim az, amikor Önmagam adom felebarátaimért, testvéreimért a megváltás kegyelme által.

De még ez az óra nem jött el, csak arra felé haladunk a felismerés kegyelmében. S akkor tudjuk, hogy hogyan és miképpen haladok a meghívásomban, a küldetésemben, és a szeretet kegyelme hogyan ölel át benneteket a mindennapi életben, hogy eggyé váljatok.

Fogadjátok el egymást, örüljétek egymásnak, érezzétek egymás iránt és egymás felé árasztott szeretetemet, amelyet ajándéku adok számotokra e mai fény-világosság meghívásában.

Ezért áradjon ma reátok kiválasztott Mária testvér által áldásom, és az áldásomat is ma az Élet fényének világosságában árasztom reátok, töltsé be szíveteket, lelketeket, hogy működhessen rajtatok, bennetek. A szeretet öleljen át, s melegítsen fel benneteket. S akkor, ha felismered saját utadat, a tanúságtételekben elindulsz, és haladsz rajta, és érzed, hogy a meghívásod hogyan van jelen e fényvel és e világossággal a tanúságtétel szeretete által.

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek.

A Szentlélek kegyelme ma a fény világosságának meghívásában és küldetésében áradt felétek, hogy felismerjétek, hogy tudjátok, ki vagyok, honnan jöttem, és hová megyek, és ti itt hogyan vagytok jelen a tanúságtételekben a felebaráttal, a testvérral a szeretet kegyelmével együtt.

Jelen lévő testvérek:

Dicsőség Neked, Istenünk!

6. tanítás

2019. április 12.

Jézus Krisztus Urunk:

Köszöntöm testvéreimet a bűnbánat hatodik Golgotáján, akik meghallottátok hívásomat, és a hívásban engedelmeskedve elzarándokoltatok e helyre.

De a mai nap is köszöntöm mindazon testvéreimet, akik ma lélekben vannak jelen köztetek, vagy úgy, ahogy ők mondani szokták, hogy „veletek vagyunk”, mert ma talán valamiért nem tudtak eljönni.

A bűnbánat hatodik Golgotája, az már egészen közel lesz az ünnephez, hisz a mai tanítás számotokra: az *Evangelium* tanításából az lett kiemelve, mikor már a betániai vacsora után a tanítványok megkérdezik a Mestert a kovásztalan kenyér

ünnepében, hogy hol készítsék el Számára a húsvéti ünnepi vacsorát.⁶ És ez már egészen az ünnep kezdetéhez tartozik, hisz itt is úgy szól felétek a tanítás, hogy a kovásztalan kenyér ünnepének első napján kérdezték a tanítványok. De ebben a tanításban az elején, ugye, arról van szó, hogy Karióti Júdás elmegy a főpapokhoz, és megkérdezi tőlük, hogy mit adnak számára, ha kezükre adja a Mestert, a Jézust, a Názáretit – hisz mindegy, hogyan hívjuk, a nép sokaságában többen többféle-képpen szólították Öt.

Itt sokan és sokan azt mondják, mikor ezt a részt az *Evangeliumból* olvassák, hogy: „Miért kellett Júdásnak ilyené válni?”

Az *Írás* a jövendölésében meg volt adva. Ez csak a beteljesedését adta számotokra.

De viszont menjünk vissza: a kezdetekben, amikor megkezdtem működésemet, és kiválasztottam Magam mellé a tanítványokat, és mikor Júdás oda jött, és megkérdezett, hogy:

– Én is követhetlek-e?

És úgy tettem, mint aki nem is tudom, mi a neve, megkérdeztem tőle, és ő mikor azt mondta, hogy „Karióti Júdás vagyok”, erre Én, Jézus Krisztus Uratok azt mondtam:

– Te még hiányoztál, hogy itt legyél a többi között.

Hisz az *Írás* a jövendölésében be kell, hogy teljesejék.

De ebben a tanításában nemcsak ezt adtam számotokra, hanem azt is, hogy elkészül tiszteletünkre az ünnepi vacsora, és az ünnepi vacsorában Én, Jézus Krisztus Uratok tanítványaimmal együtt vagyok jelen a megfelelő embernél, a megfelelő házban, a megfelelő tanítványaimmal, hogy részesévé váljak ennek az ünnepnek a tanításában. De a vacsora alatt – többször és többször hallottátok már a golgotai átélésében –, mikor megkérdezik a tanítványok szomorúan, elkeseredve, hogy ki az, aki elárul:

– Talán én volnék az, Uram?

– Talán én lennék az?

Többen többféleképpen tették fel a kérdést. Ő is föltette:

– Talán rólam beszélsz, Mester, hogy én volnék az?

S erre ez a felelet:

– Te magad mondtad.

Ugye, ezen el lehet gondolkodni, hogy ő tudta, hogy mit cselekszik, hisz elment a főpapokhoz. De hogy a többiek ne rá gondoljanak, ezért inkább ő is feltette kérdését.

Hányszor történik ez meg a jelenben, a mindennapi életetekben! Nehogy valami rólam, rólad kiderüljön, inkább akkor megpróbáljuk leplezni, és kérdéssel fordulni a válasz helyett azok felé, akikkel talán együtt vagy a mindennapjaidban. Hisz, ha figyeltétek, tanítványaim is együtt voltak minden nap, elfogadták tanításomat, amellyel hozzájuk fordultam, és követtek. De hogy senki ne érezze

⁶ A mai napon a Golgota előtti ajándék-tanítás Júdás árulásáról szól: Mt 26,14–23; Mk 14,10; Mk 14,17–20; Lk 22,47–50; Jn 18,3–5.

magát bűnösnek, árulónak, ezért nemcsak azok tették fel a kérdést, akik szomorúak voltak, vagy félelem szállta meg őket, hanem föltette az is, aki tudta, hogy ő hogyan és miképpen cselekszik, hisz a megfelelő alkalomra várt, hogy kiszolgáltathassa Őt számukra.

Ezért kell elgondolkodni a mindennapi élet jelenléteteken, hogy a kegyelem hogy van jelen, a kegyelem hogy működik, tölti be szíveteket, lelketeket, hogy működhessen rajtatok és bennetek, és ha ráhagyatkoztatok a kegyelemre, akkor ez a kegyelem meg tud változtatni, nemcsak külsőben, hanem bensőben is, és akkor te nem az mellé tartozol, aki tudja, hogy mit követett el a cselekedeteiben, de hogy ne ismerjék fel, hogy ő az, ezért ő is felteszi az ő saját maga kérdését. De vannak azok, akik szomorúvá válnak, akik féltik, hogy: „Valójában most mi történik majd a mi Mesterünkkel?”

Hisz hallottátok, mit mondott Számára tanítványa, mikor először hallotta a Mestertől:

– Hát ne menjünk oda. Annyi sok szép hely van még, ahova mehetünk, és ahol szerettünk együtt lenni.

Ekkor mi a válasz?

– Távozz Tőlem! Most nem a Szentlélek nyilatkoztatta ki a te ajkadon a szavakat, hanem a gonosz.

Majdan, mielőtt lenne az ünnepi vacsora, és felkészítem őket, hogy:

– Tiszták vagytok ugyan, de nem mindnyájan, és hogy ha eljön az idő, hogy útra kelhessetek. Most még ugyan nem értitek, hogy mit cselekszek, de ha itt az idő, akkor megértitek, hogy Én miért cselekedtem ezt felétek a felismerés elfogadásában és a küldetés követésében, hogy mi az úti cél a kitűzött célban, és hogyan és miképpen akarok menni, elfogadni, s egyé válni.

Fontos, hogy ezeket felismerjük, és akkor meg lehet érteni, hogy miért is történt e ünnepi vacsorában ez a felismerés önmaguk számára, önmagatok számára. Hisz ti is megkapjátok a meghívást a küldetéshez és a követéshez, de hogy hogyan zárjátok be szívetekbe és a lelketekbe, egész lényetekbe, és hogyan engeditek meg, hogy működjön rajtatok és bennetek, és adja meg számotokra azt a kegyelmet, amit ez a bűnbánat-idő megadott számotokra.

Ugye, hogy is kezdődik, ha felsoroljuk a hat bűnbánat tanítást?

Először jött, hogy: Kérjete, és adnak nektek. Zörgessetek, ajtó nyílik. Keressetek, és találtok.

Ezt a tanítást, csak az első két mondatát emelem ki, de tudjátok, hogy három részre bontva adtam számotokra.

Majdan jött: Legyetek irgalmasok, mint amilyen az Én Mennyei Atyám. Ti is ismerjétek fel, fogadjátok el az irgalmasság szeretetét és kegyelmét, hogy működjön rajtatok és bennetek.

Majdan jött a harmadik, az is nem egy hosszú tanítás, amelyben így szóltam: Nehogy azt higgyétek, hogy azért jöttem, hogy megszüntessem a törvényt! Nem azért jöttem, hanem, hogy tökéletessé tegyem. Egy „i” betűt sem lehet megváltoztatni, s egy pontot sem.

Majdan jön a negyedik tanítás, amely arról szól, hogy Én nem megyek be Jeruzsálembe tanítványaimmal, sem a rokonokkal, Én egy kicsit később titokban megyek be. Majdan bemegyek a templomba, és ott tanítok. S ekkor többen megkérdezik: „Nemde Ő az, akit halálra keresnek?” És itt mi a mondanivaló? Hogy még nem jött el az Én óráim. Tehát ezért nem tettek semmit. Hiába jelentek meg, mégsem tettek semmit.

Utána jön, ugye, az utolsó tanítás, amely a fény- és a világosságot adja számotokra, hogy ha felismertetek, és nem akartok már a sötétben járni, akkor elfogadjátok a fényt és a világosságot, és a szerint éltek és cselekedtek.

Majdan jött a mai nap, amely már azt tükrözi számotokra, ugye, ahogy haladunk a hetekben és a napokban, hogy már készülünk az ünnepre, és az ünnepnek első napjához. És az első nap mit tükrözik számotokra? Megkérdezik tanítványaim, hogy:

– Mester, hol készítsük el Számodra az ünnepi vacsorát?

Ugye, az ünnepi vacsora, amelyet tanítványaimmal együtt költök el. De ti, a jelenben most már úgy mondjátok: az „utolsó vacsora”, amelyet tanítványaimmal együtt költöttem el, mert az után az Emberfia kiment a Gecsemáni kertbe, és az *Írás* a jövendölésében, hogy beteljesedjék, amely megadatott.

A meghívást megadtam felétek az első bűnbánati megjelenésektől egészen a mai napig. Hogy ki hogyan és miképpen ismerte fel, értékelte és fogadta el, és zárta szívébe, ez a ti saját szabad akaratotok és cselekedetetek, amelyre reá hagyatkoztok, és akkor működhet rajtatok, bennetek, és megmutathassa számotokra, hogyan tovább, miképpen a cselekedetetek által.

Fontos, hogy ezt tudjátok felismerni, elfogadni, és akkor a küldetés, követés valóban elindul szeretettel az úton, és nem váltok azzá, aki kiszolgáltatót számokra, mert hisz kereste a megfelelő alkalmat, hogy átadhasson, mert az *Írás* a jövendölésében így lesz teljes és tökéletes.

De hogy is van – ez az eleje –, s hogy is van a végén?

„Jaj annak az embernek, aki elárulja az Emberfiát!” Majdan azt mondják számára: „Bár meg sem született volna!”

De hát megszületett, pont ezért született, hogy ezt végbevigye a cselekedetek által, a jövendölésben.

De most a jelenben ti nem akartok ilyenekké válni. Ti felismeritek a küldetést a követés meghívásában, és szeretnétek megmaradni a meghívás által testvérnek, és a testvérben követni azt, aki meghívott, és aki ismer benneteket, és elétek áll, és ha szól hozzátok, felismeritek, és követitek Őt. Neki nem kell hátulról, titokban megjelenni, mert Ő ismeri Övéit, és az Övéi hallgatnak Reája, és követik Őt.

Fontos, hogy a tanítás megadja számotokra, hogyan van jelen a kegyelem, a szeretet, az öröm, a béke, hogyan árad reátok, hogyan működik rajtatok, bennetek, és hogyan változtat meg a cselekedetekben, és hogyan ismeritek fel a meghívást továbbra a küldetés szeretetében, hogy megmaradhassatok ebben a szeretetben, amelyben részesültetek, áldások által, szívetekbe zárva, hogy működjön rajtatok, bennetek. És ez világosítson meg, és ez hívjon meg benneteket a mindennapi élet

szeretetéhez, küldetéséhez a követés részében, hogy a kegyelem betölthesse szívünket, lelkünket, hogy működhessen rajtunk és bennünk a felismerésben, az elfogadásban és a működésében.

Ennek reményében árad reátok a bűnbánat hatodik Golgotáján áldásom, összekapcsolva a bűnbánat tanításait, hogy töltsé be szíveteket, lelketekeket, hogy működhessen rajtatok és bennetek, és haladjatok e meghívott úton. És e meghívott útban áradjon reátok a szeretet kegyelme kiválasztott Mária testvér által.

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek.

A Szentlélek kegyelme áradjon reátok a meghívás szeretetének küldetésében. Töltsé be szíveteket, lelketekeket, hogy működhessen rajtatok és bennetek, és ez által tudjátok, hogyan és miképpen cselekedjétek e meghívásban, e küldetésben, e követésben a szeretet kegyelmével, amely most szíveteket átölelte, felmelegítette és megerősítette.

Jelen lévő testvérek:

Dicsőség Neked, Istenünk!

Feltámadás

2019. április 21.

Mária:

A kő mozog. Elgördítették a követ. Itt a hajnal fényének illata, és jelen a tündöklő ragyogása.

Az Élet megtörte a halált. A vakító fényben a katonák hanyatt esve, kezeiket a szemük elé tették, hisz nem látják e fényben, valójában most mi történik.

Megnyílt e Sziklasír, és az Élet újra jelen van, megtörte a halált.

Köszöntöm e dicső, fénylő hajnalt, illatával, kegyelmével, amire várunk.

Jézus Krisztus Urunk:

Íme, e Sír, amely már emlék a jelképben, hisz az Élet erősebb lett a halálnál, mert megtörte a halált. A sírnak, mélyének üressége – megjelenik a fény a tündöklő ragyogásával, eltelik, és a ragyogás kijön a fényével e hajnal illatához. Az őrzők megrémülnek, megijednek, szólni sem mernek félelmükben.

E sír, mely három napig nyugvóhelyem voltál, és az *Írás* a jövendölésében így beteljesedett.

De már elég volt a Sír pihenésében, az Emberfia, hogy beteljesedjék az *Írás* a jövendölésében, harmadnapra feltámad e halálból.

A hét első napján, még mikor sötét volt, Mária Magdolna kimegy a Sírhoz. És mikor oda ér, azt látja, a követ elhengerítették, elmozdították. Mikor oda ér, látja a nyitott Sírt. Nem megy be, csak benéz, és látja, hogy az Úr nincs ott, csak

leplei. Ekkor sietve elindul Simon Péterhez és ahhoz a tanítványhoz, akit Jézus szeretett. Mikor oda ér, így szól nekik:

– Nem találtam az Urat a Sírban. És nem tudom, hova tették.

Ők meglepődve hallgatták, de az után ők is elindultak a Sírhoz, sietve. Futnak. A másik tanítvány gyorsabban futott, így előbb ért a Sírhoz, s látja ő is, hogy a kő nincs jelen, el van hengerítve. De ő sem ment be, csak benézett, és látta, hogy nincs ott az Úr, csak a gyolcsleplek. Ekkor oda ér Simon Péter, aki belépett a Sírba, és ő is csak azt látja, hogy leplek vannak jelen meg a kendő, amely Jézus arcát takarta, ami össze volt hajtva, és odébb volt rakva.

Ekkor a másik tanítvány is, akit szeretett, bement, és ahogy ezt látták, hittek Benne, hisz most értették meg azt, hogy Jézusnak, vagyis Mesterüknek valóban fel kellett támadni e halálból.

A katonák nem szóltak semmit félelmükben, szinte volt, aki elbújt a kő oldalába, és csak olyan félve figyelte, hogy valójában mit lát.

Köszöntöm e dicső hajnal ünnepét, hisz a tündöklő fény ragyogása meg-elevenedve, szétáradva, hogy betöltse minden nyitott szívű testvér szívét, hogy működjön rajta és benne, mert a kegyelem az ajándékának ünnepében, e hajnalban így jött el felétek.

Így örömmel, szívünk nyitottságával köszöntjük e ünnepi hajnalt, amelyre várakozva vágyakoztunk, hogy ismét eljöhessen közénk.

„Örvendetes napunk támad.”⁷

Ó, hajnal, amely megjelent most már számotokra illatának, fényének ragyogásával. Íme, most fogjuk össze láncban kezünket, hogy áradjon reátok e dicső kegyelem, amely betöltheti szíveteket, hogy működhessen rajtatok, és érezzétek, hogy a fény melege hogy ölel át, hogy megy végbe rajtatok és bennetek, hisz a Feltámadás örömhajnalában így köszöntelek titeket, testvéreim, kik ismét elfogadtátok hívásomat, és a hívásban engedelmeskedve megjelentetek, hogy a befejező csodálatos ünnep, amely a bűnbánat-idő koronája lett e Feltámadással, megadja számotokra is méltó kegyelmi ajándékát, örömét, amely most megérinti szíveteket, hogy ez vezessen benneteket e mindennapban. Mert mikor a keresztre tekintetek, akkor boldogan mondhattátok: „Nem volt hiábavaló, Uram, a Te szenvedésed és a Te halálod, mert a Te sebeidből áradó kegyelem betölti szívünket, lelkünket, megerősít, hogy megmaradhassunk hú testvéreidnek, hogy követ-hessünk továbbra is Téged.”

Ma ez számotokra ajándékom e ünnep hajnalában, hogy öleljen át, érezzétek a melegség fényének kegyelmét.

Ennek reményében, ahogy Jézus Krisztus Uratok, vagyis Én, a Mester tanítottam tanítványaimat az imára, most ti is így, közösen, mintha egy szájjal imádkozna:

⁷ A jelen lévő testvérek elénekelik az éneket („Hozsanna”, 90. ének).

Mi Atyánk⁸, aki a Mennyekben vagy, szenteltessék meg a Te neved. Jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod, amint a Mennyben, úgy a Földön is. Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsájtunk az ellenünk vétkezőknek. És ne engedj minket a kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól.

Üdvöz légy, Mária, kegyelemmel teljes! Az Úr van Teveled. Áldott vagy Te az asszonyok között, és áldott a Te Méhednek Gyümölcse, Jézus. Asszonyunk, Szűz Mária, Istennek Szent Anyja, imádkozzál érettünk, bűnösökért most és halálunk óráján. Ámen.

Mivel megélhettük közösen ezt a várva várt ünnepi hajnalt a fény sugarával, ezért most mi is a hála himnuszunkat szívünk szeretetével elénekelve, megköszönve mindazt, amit e hét héten keresztül ajándéku kaphattatok.⁹

A köszönet és a hála után elhagyjuk e helyet, és elindulva.

A fény, a kegyelem ajándéka örizzen benneteket, Jézus sebéből áradva, hogy érezd a szeretet ajándékát.

Íme, a Kereszt, amely mindig arra emlékeztessen, hogy a szenvedés és a keresztfeszítés nem volt hiábavaló, mert ez által mentettelek meg benneteket, és e Kereszten jelen lévő Krisztus, aki azt tükrözi számotokra, hogy mindig van remény az életben, kegyelem a szeretetben. Bízni és felismerni az Ő jelenlétét és az Ő szeretetét, mert a szeretet a leghatalmasabb ajándék e hajnalban is felétek, mert szinte mondhatjátok: a Seb ajándéka, kegyelme, amely most felétek áradt a szeretet fényével. És így, mikor e Keresztre tekintesz, akkor köszönettel és hálával, hogy: „Uram, meghaltál értem is, mert megmenthetél a földi életem problémáiban.” De ha még nem érzed ezeket a kegyelmeket, soha nem késő, hisz ezen a helyen mit kértem Én, hogy írjátok ide?

*„Ma még lehet, ma még szabad,
Borulj le a kereszt alatt.”*

Soha nem késő bármikor így jönni Felém és Hozzám, még egy keresztnél is, megnyitod szívedet, és átadod, ami benned rejlik a felajánlásban, a kérésben, a fohászban, a mérhetetlen hálában, és utána a nyitott szíved felkészítéd erre a hajnali kegyelmi ajándéokra, amely ma ajándéku jött el felétek és hozzátok.

És most ennek reményében, ahogy megyünk, elénekeljük énekünket.¹⁰

Így köszöntve a keresztet.

Köszöntjük az Édesanyját, aki mindenkor Fia mellett van, hisz nemcsak gyermekként, és nemcsak, mikor felnőtt lett, hanem a fájdalom útján is végigkísérte Fiát. Ő van jelen akkor is, amikor levették Őt a Keresztről, és az Anya ölébe helyezték.

⁸ Jézus Urunk elkezd az imádságot, mire a jelen lévő testvérek bekapcsolódva Jézus Urunkkal közösen imádkoznak.

⁹ Jézus Urunk kérésére a jelen lévő testvérek elénekelik az énekét („Hozsanna”, 276.A ének).

¹⁰ Jézus Urunk kérésére a jelenlévők elénekelik a kért énekét: „Édes Jézus, Hozzád jöttem” („Sükösdí énekek éneke”, 39. ének).

Milyen nagy volt az Anya fájdalma így látni egyszülött Fiát, Magzatát! De ma hajnalra Benne is ez a fájdalom öröme változott, mert Fia feltámadt a halálból, mert a halál, amely már távol van, hisz az Élet megtörte. Így már az Élet fénye, kegyelme és ajándéka jelenik meg rajtatok és bennetek.

De ez az Édesanya, ez mindig itt van, ez mindig várja hű gyermekeit, amikor bánatos a szív, könnyes a szem, hogy hova lerakhatod te is fájdalmadat, könnyeidet, hogy megerősödvé érezd az Édesanya példáját, hogy Neki sem volt könnyű az élete, de soha nem mondott nemet, mindig megmaradt abban az igenjében, amit az Atyának adott.

Ti is, ha igent mondotok valamire, akkor azt vegyétek komolyan, és szívetek komolyságával éljétek a mindennap jelenlétét és szeretetét, mert a kegyelem csak így tud reátok áradni, működni rajtatok és bennetek. És az Édesanya, az mindig egy példa a kegyelemben, hogy: „Ha Reám tekintetek, gyermekeim, erőt meríthettek Szívemből, Lelkemből. Érzitek anyai szeretetemet, anyai simogatásomat”, amivel megerősít lélekben, szívben és egész lényetekben.

Köszönjük, ó, Édesanya, hogy Téged Fiad nekünk adott, ami által mi Hozzád, gyermekként, tartozhatunk.

Mária¹¹:

Akkor köszöntök mindenkit, testvéreim!

¹¹ Mária most már éber állapotban beszél.